

Yaprak

Kerem BURAK

Dışarıdan bakıldığında, yel vurmuş yaprak gibi.

‘İşte şimdi kıyamet kopacak’ diye geçirdi içinden.

Hem dinlemek istiyor hem bir saniye bile durmadan, bir sözcük bile işitmeden kaçmak, uzaklaşmak, kaybolup gitmek, bir daha geri dönmek...

Sözcükler dağlardan kopup gelen iri kayalar gibi içinin derinliklerinde yankılanıyor, bir yerlerini kırıp döküyor, kanatıyor.

Gözleri hüznün, haz, tutku, kaygı, kaçış sarmalıyla şaşkın, öylece, kımıldamadan oturuyor: *katlime ferman gözlerin.*

Çok mu romantik, çok mu alaturka, çok mu arabesk?

İçindeki yangın dudaklarının kıvrımlarında küçük devinimlere dönüşüyor.

Yüz renginin hızla değiştiğinden, içini ateşlerin bastığından, esmer buğday teninin al al olduğundan habersiz.

Uzun, hilal, yay kaşlarının üstünden yüzüne dökülen bir top zülûf: *tanrım nasıl da can yakıcı!*

Uzak bakan iri mavi/çakır/kahve/yeşil gözlerdeki içli arzu, yakıcı ateş, derin kaygı: *tufanın olan!*

Serin sular gibi göğüslerine dökülen uzun ipek saçlarındaki ışıltı, ışık.

Ayrımlında bile olmadan sessizce sallanışın: yel vurmuş yaprak gibi.

Öykünün başladığı yer burası değil.

Bittiği yer de.

Artık kaçınılmaz. Küp içindekini sızdırıyor. Saklayamıyorsun. Derindeki kızarıklıklar ve döküntüler ele veriyor. Gergin bir yay gibisin. İçinden bir tel ha koptu ha kopacak.

Bittin sen, tükendin: kaçmaktan, sözcüklerin arkasına sığınmaktan, toparlanmaya çalışırken dağılmaktan, akşam karar verip sabah caymaktan; türkülerden aklında kalan tek dizeyi sık sık sayıklamaktan: *yandım ben! tükendim ben!* diye kendinle didişmekten...

Öykü